ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΚΕΦ. Α'.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΕΡΑΝΖΕΡ ΔΕ ΛΑΤΟΥΡ ΜΕΣΝΙΑ

Θὰ ἦταν ὑπερβολὴ βέβαια τὸ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκουνται σ' ὥρα γάμου εἶνε ἄγγελοι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄγγελοι μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν.

Ἕνας τέτοιος ἄγγελος, ἄγγελος στὴν μορφή, καὶ στὴν ψυχή, εἶνε καὶ ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα Βεραντζὲρ δὲ Λατούρ Μεσνίλ, ἡ νεαρὰ κόρη τῆς μαρκησίας Λατούρ Μεσνίλ.

Ἡ Ἰωάννα Βεραντζὲρ εἶνε δεκαοχτὼ χρόνων, μὲ λυγερὴ κορμοστασιά, σὰν νύμφη τῶν ἀρχαίων δρυμῶν, μὲ πρόσωπο π' ἀστράφτει ἀπὸ ἐμορφιά, μιὰ ἐμορφιὰ λίγο ἀγοριστικὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πιὸ γοητευτικὴ καὶ ὑπέροχη. Τὰ μάτια τη εἶνε γεμάτα φῶς. Μάτια ἀγγέλου, μάτια ποὺ σὲ μεθοῦνε !...

Τὰ χείλη τη; κοκκινοβολοῦν σὰν κεράσια...

Ἡ σάρκα της ἔχει τὴν ἁπαλότητα τοῦ βελούδου, τὴ δροσιὰ τοῦ ροδάκινου καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ ρόδου...

Τὸ παρθενικὸ της σῆθος δ.αγράφει τὴν πιὸ θεία καμπύλη κάτω ἀπ' τὸ μετάξι τῆς κομψῆς φορεσιᾶς της...

Ἡ φωνή της εἶνε μελωδία...

Τὸ γέλιο της γάργαρο σὰν κελάρυσμα πηγῆς...

Ἡ μηνέρα τῆς Ἰωάννας, ἡ μαρκησία Λατούρ Μεσνίλ, ἔχει ἕνα πόθο. μιὰ φροντίδα μόνον. Νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη της πρὶν πεθάνη. Νὰ τῆς δώσῃ ἕνα σύζυγο τίμιο, ἕνα σύζυγο ἀντάξιό της, ἕνα σύζυγο ποὺ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχισμένη ..

Εἶνε ὁ μόνος πόθος τῆς μαρκησίας αὐτός, ἡ μόνη της ἀνησυχία, ποὺ τὴν κρατάει ἄγρυπνη τὶς νύχτες, ποὺ τὴν κάνει κάποτε νὰ σπαράζῃ ἀπὸ ἀγωνία !

Πολλὲς φορὲς κλείνεται στὴν κάμαρά της, γονατίζει μπρὸς στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ προσεύχεται :

— Θεέ μου !... Κύριε !... Βοήθησὲ με νὰ κάμω εὐτυχισμένη τὴν κόρη μου !...

Ἡ μαρκησία δὲ Λατούρ Μεσνὶλ ἀνησυχεῖ καὶ λαχταράει γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης της δικαιολογημένα. Ἔχει ὑπ' ὄψιν της τὸν ἑαυτό της. Ἦταν κ' ἡ ἴδια κάποτε ὀνειρωδῶς ὡραία. Ἔκανε ὑπέροχα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ὀνειροπολοῦσε ἕνα τέλειο σύζυγο ποὺ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχισμένη, μὰ τὸ ὡραῖο της αὐτὸ ὄνειρο δὲν πραγματοποιήθηκε. Παντρεύτηκε καὶ δυστύχησε. Ἐμίσησε τὸν ἄνδρα της κι' αὐτὸς τὴν περιφρόνησε !... Κι' ὅμως εἶχαν ἀγαπηθῆ παράφορα στὴν ἀρχή. Θυμᾶται τὸ παρελθὸν αὐτό, τὸ θλιβερὸ της παρελθὸν καὶ δακρύζει... Πόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει τὸν ἄντρα της στὴν ἀρχή ! Πόσο τρυφερὰ τῆς φερνόταν κι' ὁ ἴδιος ! Γονάτιζε καὶ τῆς ὁρκιζόταν αἰωνία λατρεία. Τοῦσφιγγε τὸ κεφάλι στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν γέμιζε φιλιά...Πόσοι ὅρκοι, πόσα ὄνειρα, πόσες ὑποσχέσεις, τί χτυποκάρδια, μὰ καὶ τὶ δάκρυα !...

Κ' ἔξαφνα τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὁ σύζυγός της ἔδειξε ἐπὶ τέλους τὸν πραγματικό του χαρακτῆρα. Δὲν ἦταν κακός. Τὸ κυριώτερό του ἐλάττωμα ἦταν ἡ ἐπιπολαιότης. Τοῦ ἄρεσαν τὰ γλέντια, τὰ χαρτιά, ἡ γυναῖκες, τὸ κρασί ! Καὶ γρήγορα παράτησε τὴν σύζυγό του γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ ἄλλες γυναῖκες, γυναῖκες τοῦ ἐλαφρόκοσμου, γυναῖκες τῆς ἁμαρτίας...

Ἡ μαρκησία δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὴν τρομερὴ αὐτὴ συμφορά. Ἔκλαψε, ἐθρήνησε ἀπελπισμένα, ἀρρώστησε, κόντεψε νὰ πεθάνη, μὰ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Ἔτσι ἦταν γραμμένο ἀπ' τὸ Θεὸ !... Κι' ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης της...

Ἔτσι μὲ τὴν παρηγοριὰ αὐτὴ εἶδε νὰ περνοῦν τὰ καλύτερά της χρόνια. Ἡ κόρη της, ἡ λατρευτή της Ἰωάννα μεγάλωνε. Καὶ ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της γιὰ τὴν προδοσία τοῦ συζύγου της ἄρχισε νὰ κλείνη.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἀπέθανε καὶ ὁ σύζυγός της. Ἔπαθε συμφόρησι πάνω σ ἕνα γλέντι, στὴν ἀγκαλιὰ σχεδὸν μιᾶς φίλης του θεατρίνας !... Τὸν μετέφεραν ἀμέσως σπίτι του καὶ ἡ μαρκησία τὸν ἔκλαψε εἰλικρινῶς...

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρκησίου κ. Μεσνὶλ ἡ μαρκησία ἀφοσιώθηκε περισσότερο στὴν Ἰωάννα. Τῆς εἶχε ἕνα πλῆθος δασκάλων κ' ἐφρόντιζε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἀνατροφή της.

Ἔτσι ἡ Ἰωάννα ἐκτὸς τῆς νεαρᾶδένιας ἐμορφιᾶς της εἶχεν ἀποχτήσει καὶ περίφημη μόρφωσι...

Δὲν τῆς ἔλειπε συνεπῶς παρὰ ἕνας καλὸς σύζυγος, ἕνας ἀφοσιωμένος σύντροφος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἡ μητέρα της προσπαθοῦσε νὰ τὸν εὕρῃ κατὰ πάντα τέλειον καὶ νὰ μὴ γελαστῇ κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ Ἰωάννα ἤξερε τὶς ἐνέργειες τῆς μητέρας της κι' ἀνησυχοῦσε. Ἀνησυχοῦσε !... Ναί, ἡ τρυφερὴ καρδοῦλα της χτυποῦσε μὲ λαχτάρα στὴ σκέψι ὅτι μποροῦσαν νὰ τὴν δώσουν σ' ἕναν ὄντρα τὸν ὁποῖο δὲν ἐγνώριζε, τὸν ὁποῖο δὲν θἄχε ἀγαπήσει προηγουμένως.

Κ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Ἰωάννα ἦταν ἐρωτευμένη.

Βαθειὰ στὴ καρδιὰ της ἔκρυβε, μυστικὰ κι' ἀπόκρυφα, τὸ πιὸ ἁγνό, τὸ πιὸ παράφορο ἐρωτικὸ πάθος.

Ὅταν τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἦσαν μὲ τὴ μητέρα της στὴν ἐξοχή, σ' ἕνα ὁλοπράσινο μικρὸ χωριὸ τῆς Καμπανίας, ἐγνώρισε μιὰ μέρα στὸ δάσος, ἕνα ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὸ νέο, ἕνα χλωμὸ καὶ μελαγχολικὸ νέο, τὸν Ζώρζ Νερβάλ. Καθὼς περπατοῦσε μόνη της καὶ μάζευε ἀγριολούλουδα, βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστά του. Ἦταν ἁπλωμένος στὴ χλόη καὶ κύτταζε τὸν γαλάζιο οὐρανό, ποὺ φαινόταν ἀνάμεσα ἀπ' τὶς πράσινες δαντέλλες τῶν κλάδων. Κύτταζε τὸν οὐρανὸ μελαγχολικὰ καὶ θλιβερὰ καὶ τὰ μάτια του ἦσαν σχεδὸν βουρκωμένα...

Ἡ Ἰωάννα στάθηκε μπρὸς του ἐξαιρετικὰ συγκινημένη. Τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ κι' ὅμως ἡ καρδιὰ της εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἕνα γλυκό, ἀνέκφραστο αἴσθημα. Ὁ νέος τὴν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα πονεμένα του μάτια, σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω καὶ τὴν χαιρέτησε, μὲ δειλία κοριτσιοῦ.

Ἡ Ἰωάννα μποροῦσε νὰ φύγῃ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ καὶ νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμο της κι' ὅμως ἔμεινε.

Ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σὰν νὰ γνωριζόντουσαν ἀπὸ καιρό, ἐκάθησαν μαζὺ στὴ χλόη κι' ἄνοιξαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὶς καρδιές τους

— Ὅταν σᾶς εἶδα καὶ παρουσιάζεστε μπρός μου, σᾶς πῆρα γιὰ νεράϊδα ! τῆς εἶπε γλυκὰ ἐκεῖνος κυττάζοντάς την στὰ μάτια.

— Κι' ἐγὼ συγκινήθηκα τόσο... Δὲν ξέρω γιατί... Εἶδα τὰ μάτια σας βουρκωμένα καὶ σᾶς λυπήθηκα... Γιατὶ εἶστε ἔτσι λυπημένος ;

Ὁ νέος στέναξε βιαθειὰ καὶ τῆς εἶπε τὴ συμφορά του. Ἦταν φθισικός ! Γι' αὐτὸ βρίσκοταν στὸ χωριὸ αὐτό, ἐλπίζοντας νὰ βρῇ τὴν ὑγεία του.

Ἡ Ἰωάννα τοῦσφιξε τὰ χέρια μέσ' στὰ δικά της καὶ τοῦ ἄρισε τὰ λουλούδια ποὺ εἶχε μαζέψει. Τοῦτε λόγια θερμά, λόγια παρηγορητικά. Προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος. Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ ροῦχου τοῦ φορέματός της.

— Πῶς σᾶς λένε; τὸν ρώτησε δειλὰ ἡ νέα.

— Ζώρζ... καὶ σᾶς ;

— Ἰωάννα .. Θέλετε νὰ γίνουμε φίλοι ; Νὰ μὴ χωρίσουμε ποτέ ;

— Ποτέ !.. Καὶ τὰ μάτια του βουρκωσαν πάλι στὴν θύμησι τῆς φρικτῆς ἀρρώστειας του.

Κι' ὅμως εἶχαν ἀγαπηθῆ παράφορα...

Ἡ Ἰωάννα προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

— Μὴν ἀπελπιζόσαστε. Θὰ γίνετε καλά. Θὰ προσεύχουμαι στὸ Θεὸ γιὰ σᾶς. Δὲν θέλω νὰ χωριστοῦμε πειά, δὲν θέλω νὰ σᾶς χάσω γιατί... γιατί...

Δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι της. Τὸ γλυκὸ προσωπάκι της εἶχε κοκκινίσει καὶ τὸκρυψε στὴν ἀγκαλιά του, γέροντας ἐπάνω του...

Ἐκεῖνος τῆς φίλησε τὰ μεταξένια μαλλιά...

— Ἰωάννα !

— Ζώρζ!...

Καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα πλάνιο φιλί, τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί, γεμάτο γλύκα, φλόγα καὶ μέθη...

Ψηλὰ στὰ δέντρα τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν τρελλὰ τὸ φῶς, τὴν ἄνοιξι, τὴν ἀγάπη...

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ βλεπόντουσαν τακτικά.

Δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο. Ἡ Ἰωάννα προσπαθῶντας νὰ τὸν πείσῃ ὅτι εἶνε καλὰ πειά, ὅτι δὲν ἔχει τίποτα, δὲν ἐλάμβανε καμμιὰ προφύλαξι. Ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ παραδίνοταν σὲ γλυκὰ ὄνειρα, ρουφῶντας ἀπ' τὰ χείλη του τὸ μέλι τῆς ἀγάπης...

Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ὑγεία της.

Ἡ φρικτὴ ἀρρώστεια τοῦ νέου δὲν τὴν φόβιζε καθόλου.

Τὸν φιλοῦσε μὲ πάθος, τῆς ἄρεσε νὰ μιλᾷ καὶ ν' ἀναπνέῃ κοντά του, στόμα μὲ στόμα!...

Πολλὲς φορὲς ὁ νέος ἐψήνοταν ἀπ' τὸν πυρετό. Μὰ ὁ δικός της πυρετός, ὁ πυρετὸς κι' ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτός της, δὲν τὴν ἄφιναν νὰ καταλάβῃ τὸν κίνδυνον καὶ φώλιαζε στὴν ἀγκαλιά του προσπαθῶντας νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τὰ ἐρωτικά της-χάδια.. Ἦταν γεμάτη ἀθωότητα, ὅπως οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ...

Ὅταν ἦρθε τὸ μελαγχολικὸ φθινόπωρο καὶ χώρισαν, ἡ Ἰωάννα κινδύνευψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Ἔκλαιγε καὶ χτυπιόταν ἀπελπισμένα. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε ἡ μητέρα της τὸ μυστικό της, μὰ δὲν ἀνησύχησε. Ἔλπιζε ὅτι ἡ κόρη της θὰ λησμονοῦσε γρήγορα μέσα στὴν πολυθόρυβη ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ... Γι' αὐτὸ μόλις ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα ἄρχισε νὰ φροντίζῃ ἐπίμονα γιὰ τὴν ἀποκατάστασί της. Ἡ Ἰωάννα ὅμως δὲν εἶχε λησμονήσει. Ἀλληλογραφοῦσε καθημερινῶς σχεδὸν μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν εἶχε μεγαλώσει ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ.

Τέλος ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖο ὀνειροπολοῦσεν ἡ μαρκησία δὲν ἄργησε νὰ βρεθῇ. Ἦταν ὁ Βαρῶνος Μωρεσκάν, πολυεκατομμυριοῦχος Ἡ μαρκησία ἡ ὁποία εἶχεν ἀρνηθῆ ὡς τώρα τὴν χεῖρα τῆς κόρης της σὲ τόσους καὶ τόσους κυρίους, οὺς ὁποίους θὰ ἐποφθαλμιοῦσε ὁποιαδήποτε ἄλλη μητέρα γιὰ τὴν κόρη της, νόμισε πὼς βρῆκε σὲ πρόσωπο τοῦΜωρεσκὰν τὸν γαμπρὸ ποὺ ὀνειρευόταν. Εἶχε γι' αὐτὸν πολὺ καλὰς πληροφορίας καὶ ἦταν βεβαία πὼς θὰ καθησεοῦσε τὴν κόρη της εὐτυχισμένη. Γι' αὐτὸ μόλις ἐβεβαιώθηκε πὼς τὸ συνοικέσιον ἦταν πειά ἀσφαλὲς, ἀγκάλιασε μιὰ μέρα τὴν Ἰωάννα καὶ τῆς εἶπε :

— Κόρη μου... παιδί μου... ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα εὐχάριστο γεγονός!.

Ἡ Ἰωάννα ἐχλώμιασε. Ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της γεμάτη ἀγωνία.

Ἡ μαρκησία ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ τῆς κόρης της καὶ ἀνησύχησε:

— Εἶσαι ἄρρωστη μήπως; τὴν ρώτησε.

— Ὄχι, μητεροῦλα μου.

— Δέν θέλεις ν' ἀκούσης κᾶτι ποὺ χω νὰ σοῦ πῶ, κᾶτι πολὺ-πολὺ εὐχάριστο.

— Σ' ἀκούω, μητέρα.

— Ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Ἀναγνωρίζεις ὅτι φροντίζω γιὰ τὴν εὐτυχία σου;

— Μητεροῦλα μου!...

— Ἐ λοιπόν, κόρη μου, αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ εἶνε σχετικὸ μὲ τὴν εὐτυχία σου, μὲ τὸ μέλλον σου, μ' ὅλη σου τὴ ζωή...

— .....

— Εἶσαι μεγάλη πειά, Ἰωάννα. Κι' ἐγὼ εἶμαι γρηὰ πλέον, κόρη μου. Δὲν θὰ ἡσυχάσω ποτὲ μέσα στὸν τάφο μου ἂν πέθαινα, χωρὶς νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σου. Ἡ ζωὴ γιὰ σένα παιδί μου, ἀρχίζει ἀπὸ τῶρα. Καὶ δὲν θέλω νὰ δοκιμάσης στὴ ζωή σου τὴ θλίψη ποὺ δοκίμασα ἐγώ. Ἂν ἤξερες κόρη μου, τὶ θλιβερὲς ἀναμνήσεις περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μου, ὅταν σκέπτουμαι τὰ περασμένα! Ἂν ἤξερες πόσο φοβοῦμαι γιὰ σένα! Ἂν ἤξερες πόσο λαχταρῶ! Θέλω νὰ εὐτυχήσης Ἰωάννα. Ἂς σὲ δῶ εὐτυχισμένη κι' ἂς πεθάνω,ναὶ ἂς πεθάνω ἀμέσως!...

— Μὰ, μητεροῦλα μου, μήπως δὲν εἶμαι εὐτυχισμένη! Ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα προσποιουμένη ὅτι δὲν καταλαβαίνει τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς μητέρας της.

Ἡ μαρκησία Λατοὺρ Μεσνὶλ κούνησε θλιβερὰ τὸ ψαρό της κεφάλι καὶ συνέχισε:

— Ναί, εἶσαι εὐτυχισμένη Ἰωάννα, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὸ παρόν, κόρη μου. Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον. Ὅταν ἐγὼ πεθάνω, κοροῦλα μου, τὶ θὰ γίνης ἐσύ, μόνη σου ἀγάπη μου ;

Ἡ Ἰωάννα ἀγκάλιασε τὴν μητέρα της μὲ λαχτάρα.

— Μὴν λὲς τέτοια λόγια, μητέρα. Εἶσαι τόσο νέα ἀκόμη... Γιατὶ μιλᾶς γιὰ θάνατο ;

— Κι' ὅμως παιδί μου, κανεὶς δὲν ξέρει τὶ τὸν περιμένει. Γι' αὐτό, κόρη μου, ἀποφάσισα νὰ σοῦ βρῶ ἕνα καλὸν σύζυγο, ἕνα ἀφοσιωμένο καὶ τίμιο σύντροφο γιὰ τὴ ζωή σου, ἕνα σύζυγο ποὺ νὰ σὲ λατρεύη....

— Μητέρα!...

Ἡ μαρκησία ἀνησύχησε. Εἶδε τὴν Ἰωάννα νὰ χλωμιάζῃ ξαφνικὰ καὶ ταράχτηκε.

— Ἰωάννα! Κόρη μου, ἀγαπημένο μου παιδί, τῆς εἶπε ἐξαιρετικὰ συγκινημένη, γιατὶ χλώμιασες ἔτσι ; Τὶ ἔχεις παιδί μου ;

— Τίποτα, μητέρα, τίποτα.. Νά, συγκινήθηκα...

Θλιβερὲς ἀναμνήσεις περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μου...

Αὐτὸ ἦταν... Μοῦ μίλησες τόσο ἀπότομα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!...

Ἡ μαρκησία ἤξερε καλὰ τὴν κόρη της. Δὲν μποροῦσε νὰ γελαστῇ εὔκολα. Κατάλαβε πὼς στὴν καρδιὰ τῆς Ἰωάννας ὑπῆρχε κάποιο μυστικό. Τὶ ὅμως! Ποιὸν μποροῦσε νὰ συμπαθῇ ἡ κόρη της ; Δὲν τὴν ἄφηνε στιγμὴ ἀπὸ κοντά της. Τὴν ἐπέβλεπε μὲ αὐστηρότητα...Τότε ;...

Ἔξαφνα ἡ μαρκησία θυμήθηκε τὸ θερινὸ εἰδύλλιο τῆς Ἰωάννας, μὲ τὸν ἑτοιμοθάνατο ἐκεῖνον νέο στὴν ἐξοχή.

Ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα ;

Κ' ἔπειτα ζοῦσε ἄραγε ὁ δυστυχισμένος αὐτός ; Μήπως δὲν ἦσαν μετρημένες ἡ μέρες του ;

Ἡ σέψεις αὐτὲς πέρασαν γοργὰ ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς μαρκησίας. Καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ὑποψιάστηκε τίποτα προσπάθησε ν' ἀποσπάση ἀμέσως τὸ τρυφερὸ αὐτὸ μυστικὸ τῆς Ἰωάννας.

— Συγκινήθηκες λοιπὸν τόσο πολύ, παιδί μου! τῆς εἶπε. Ἔχεις δίκηο ὅμως. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ μιλήσω ἔτσι ἀπότομα. Φταίω ἐγώ, κόρη μου...Ἀλλὰ μιὰ καὶ σοῦ μίλησα πειὰ γιὰ τὸ ζητημα αὐτὸ τῆς; ἀποκατασσάσεώς σου, ὦ; ἀνταλλάξουμε τὶς σκέψεις μας πάνω σ' αὐτό. Θέλεις ;...

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις σύ, μητέρα, ναί...

— Ὥστε δὲν σ' εὐχαριστεῖ ἡ κουβέντα αὐτή ; Σοῦ εἶνε δυσάρεστη ; Ἔχεις κανένα λόγο νὰ μὴ θέ ; ν' ἀκούσης τίποτα γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σου ;

Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε τὸ λάθος της κ' ἔσπευσε νὰ πῇ :

— Ὄχι δά, μητέρα, μὲ παρεξήγησες. Μίλησέ μου. Πές μου ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῇς...

— Πρὶν σοῦ πῶ τὸ παραμικρό, κόρη μου, θὰ σὲ ρωτήσω κᾶτι καὶ θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰλικρινῶς. Πές μου Ἰωάννα, μήπως; ἔχεις δοσμένη τὴ καρδιά σου ;

Ἡ Ἰωάννα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἡ μαρκησία ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη καὶ ν' ἀνησυχῇ. Θὰ ἔχανε λοιπὸν ἕνα τόσο ζηλευτὸ γαμπρὸ ἐξ αἰτίας ἑνὸς καπρίτσιου τῆς κόρης της ; Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ καθόλου ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ ἀγωνία τῆς Ἰωάννας, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ κάπως αὐστηρή :

— Παιδί μου, ἔχεις μυστικα ἀπ' τὴ μητέρα σου; Εἶσαι ἐρωτευμένη! Ἀγαπᾶς κάποιον ; Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε... τίποτε... Τὸν βλέπεις κι' ὅλας;... Τὸν συναντᾶς;.. Ποῦ ; Πότε; Πῶς ; Ὡς ποῦ ἔχουν φτάσει αἱ σχέσεις σας; Λέγε μου, μίλησέ μου, παιδί μου, γιατὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο ὑποφέρω αὐτὴ τὴ στιγμή... Δὲν μοῦ μιλᾶς;... Μήπως ἔκανες κανένα σφάλμα; Ἰω ἄννα.... μίλησέ μου, μίλησέ μου, γιὰ τὸ Θεό !...

— Μητέρα !... φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἡ Ἰωάννα κυττάζοντας τὴν μητέρα της; μὲ τὸ φωτεινό, ἀγγελικὸ της βλέμμα. Μητέρα μὲ ὑποπτεύεσαι ; Ὑποπτεύθηκες ἕνα τόσο φρικτὸ πρᾶγμα ! Εἶμαι ἀγνή, μητέρα, ὅπως ἤμουν πάντα..

Ἡ μαρκησία κατάλαβε τὸ λάθος της.

— Συμπάθησὲ με, παιδί μου, ψιθύρισε. Ἡ ταραχὴ μου μὲ κάνει νὰ μὴν ξέρω τὶ λέω. Ναί, ἀγαπημένο μου παιδί, εἶσαι ἀγνὴ σὰν ἄγγελος, τὸ ξέρω... Ἀλλὰ πὲς μου, πὲς μου, σ' ἐξορκίζω, γιατὶ ταράχτηκες ὅταν ἄκουσες νὰ σοῦ μιλῶ γιὰ γάμο ; Εἶσαι ἐρωτευμένη, Ἰωάννα, γιατὶ μοῦ τὸ κρύβεις ;

— Δὲν σοῦ κρύβω τίποτε, μητέρα.

— Ὥστε τὸ ὁμολογεῖς ;

— Ἡ Ἰωάννα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή :

— Ναί...

— Ἀγαπᾶς ;

— Μητέρα μου !...

— Πές μου, μίλησέ μου, ἐ'μαι ἡ μητέρα σου. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

— Τὸν ξέρεις, μητέρα.

— Τὸν ξέρω ;...

— Ναί... τὸν ἔχεις γνωρίσει.

Ἡ μαρκησία κατάλαβε.

— Πρόκειται γιὰ τὸν νέο ἐκεῖνο ποὺ γνωρίσαμε στὴν ἐξοχή ;

— Ναί, μητέρα.

— Κόρη μου, κόρη μου ! Θὲς λοιπὸν νὰ χαθῇς γιὰ πάντα ; Θὲς ν' αὐτοκτονήσῃς, φτωχό μου παιδί ; Θέλεις νὰ καταδικάσῃς τὸν ἑαυτό σου σ' αἰώνια δυστυχία ; Ὁ νέος αὐτός, παιδί μου, εἶνε ἄρρωστος.

— Τὸ ξέρω...

— Θὰ πεθάνῃ.

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, μητέρα, γιατὶ μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά ;

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε φθισικός.

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

(Ἀκολουθεῖ)